

Készültem első kérdéssel, tudtam, hogy honnan akarok elindulni. Persze nem lett semmi az egészből, mert miközben Járó Zsuzsa megpróbálta megfejteni, hogy honnan vagyok ismerős, fölvetette, hogy talán a Pesti Estből, mert az egyetem előtt ott dolgozott egy évig, sőt a tévés szakmába is belekóstolt. Gyors újratervezésre lett tehát szükség, de hát a kerülőutak mindig érdekesebbek...

Pocok és a repülőgép

A Pesti Estnél dolgoztam, szerkesztőként. A lap készítette a Duna tévé kulturális műsorajánlóit, én találtam ki, hogy mi legyen benne, aztán én szerkesztettem, vágtam...

Honnan tudtál vágni?

Nem tudtam, azóta sem tudok. Elmondták, megmutatták, hogy mit kell csinálni. Lévai Balázs is akkor került oda, ő nagyon ügyes volt, sokat segített. Ő tévés lett, én viszont egy év után letettem erről.

Csak azért, mert nem értettél hozzá?

Egy idő után megterhelő lett. Mindenre el kellett menni, a legkisebb kiállításra is. Sok témában nem voltam annyira otthon, hogy olyan kérdéseket tudjak föltenni, ami értelmes, érdekes és fontos. Bár szerintem jobban csináltam, mint sokan, akik még mindig ebből élnek, de megéreztam, hogy ez nem az én műfajom. Probléma volt az is, hogy időnként pocsek színházi előadásokról kel-

lett ajánlót forgatni, ehhez pedig nem tudtam jó pofát vágni. Nagyon sok rossz és tehetésgtelen előadást láttam, amiket képtelen voltam jó szívvel ajánlani.

A színháztól sem ment el a kedved?

Egyáltalán nem. Akkor az Új Színházban voltam stúdiós, de pénzt kellett keresnem mellette, és ez elég jól fizetett ahhoz képest, hogy havonta négy-öt napot kellett dolgozni.

Ez már Márta István idejében volt?

Nem, még Székely Gábor volt az igazgató. Az Új Színház akkor egy forradalmi színház volt, új emberekkel, új társulattal. Előtte Nyíregyházán voltam stúdiós, ott szintén akkoriban éledt újra a színház Verebes István igazgatása alatt, aki csodálatos színházat teremtett a semmiből. Nagyon jó embereket és színészeket hívott, fantasztikus csapatban dolgoztunk. A Színművészeti Egyetemre ötödik próbálkozásra vettek föl, amit egyáltalán nem értettem, mert szinte állandóan eljutottam a harmadik rostáig. És amikor Máté Gábor és Horvai István végül fölvelt, akkor kitisztult, hogy igen, meg kellett várnom, mert ez az én helyem. Fantasztikus osztályunk volt, a mai napig tartjuk a kapcsolatot, dolgozunk együtt, összekeveredünk mindenféle színházaknál. Az egyetem után rögtön az akkor induló Örkény Színházba kerültem. Jó élmény volt ott lenni, onnan is vannak a mai napig tartó barátságaim.

Nem sajnáltál eljönni?

Azt éreztem, túl sok körülöttem a Kossuthdíjas.

Ez baj?

Egyrésztől nem, mert sokat lehet tanulni. Másrésztől viszont igen, mert begörcsöltem. Egy újfelhértői parasztlánynak éreztem magam, aki nem tud felnőni a feladathoz. Mácsai Pál azért hívott oda, hogy én legyek a fiatal színésznő, de már akkor sem voltam az alkat, most sem vagyok, sosem voltam. Emiatt folyton megbuktam mindenben. Korrektül megcsináltam, de éreztem, hogy az nem én vagyok. Nem jó, amikor állandóan azt hallok: „jó, jó, de azért az egyetemen jobb voltál...”. Szerettem a társulatot, gyakorlaton

is ott voltam, de valahogy elmaradtak a sikerélmények. Persze, a színésznek kellene kudarcok, sok-sok kudarc, hogy jobb legyen, de néha azért kell az igazi sikerélmény is. Felmondtam, de Pali visszacsábított. És még egy évet ott maradtam. És nem lett jobb. A következő évben megint felmondtam. Fölhívtam Csizmadia Tibort, aki az egyetem óta minden évben hívott Egerbe, lelkesen mondtam neki, hogy itt vagyok! Nagyon örült, viszont azt mondta, hogy most nem tud leszerződteni, mert nagyon sok a lány, de talán egy darabra el tud hívni vendégként. Aztán két hónap múlva kiderült, hogy Kovács Patrícia és Jordán Adél elszerződik, így lett helyem Egerben.

Abban a két hónapban nem estél kétségbe, hogy szerződés nélkül maradtál?

Egy kicsit igen. Anyagilag nem aggódtam, mert elég sok előadásom maradt az Örkényben, tudtam, hogy meg fogok élni. De a létbizonytalanság, a hontalanság érzete minden színész életében benne van. Megállapodunk valahol, de mindig tovább kell menni. Szerintem nem jó túl hosszú ideig egy helyen maradni. Egyszer ezt már elmondtam valahol, és nagyon kikaptam érte.

A színházcsináló (fotó: Szkárossy Zsuzsa)

A lovakat lelövök, ugye? (fotó: Dömölky Dániel)

Sokaknak kell a biztonság.

Igen, de szerintem a színészet nem a biztonságról szól. Ha nincs elbizonytalanodás, és minden szépen, egyenesen ível, akkor nincs mihez képest jónak vagy rossznak lenni. Persze, most nagy mellénnyel beszélek, mert ha felsorolom, hogy eddig hová tartoztam, csak olyan színházakat és társulatokat tudok mondani, ahol érdemes volt dolgozni.

Egerben négy évet töltöttél, ahonnan a tavalyi igazgatóváltás miatt jöttél el. Hogyan kötöttél ki épp a Vígszínházban?

Amikor tavaly Kovács Patrícia elment a Vígből, föl akartam hívni Eszenyi Enikőt. Ez pont egybeesett az egri igazgatóváltással. Aztán arra gondoltam, hogy elég hülyén venné ki magát, ha beajánlanám magam Patrícia helyére, úgyhogy nem tettem meg. Ekkor, teljesen váratlanul, fölhívott Eszenyi Enikő, hogy nem akarok-e leszerződni.

És te akartál. Miért?

Egyrészt nyolc-tíz éves koromban a Vígszínház színésznője szerettem volna lenni. Nem

tudom, hányszor néztem meg a Fekete Pétert, az egy csoda volt! Felvételtől láttam a Csókos asszonyt, a Képzelt riportot, a Kóműves Kelemet – ezeket a nagy előadásokat. A Sátor idején a Heilbronnai Katica és a Játszd újra, Sam! volt számomra a két meghatározó előadás. Sokat jártam föl a Vígszínházba. Másrészt minden színésznek ki kellene próbálnia ekkora térben, ennyi ember előtt játszani. Én nagyon szeretem, amikor közel vannak a nézők, de úgy sokkal könnyebb jó színésznek lenni. De hogy harminc méter távolságban ne azt érezze a néző, hogy ott valami rátét, valami színjátszás van, hanem igazán hinni tudjon a történetben, az igazán nagy feladat, azt nehéz megoldani. Ezt nagyon tudja Enikő, sokat profitálok abból, ahogy rendez, ahogy ott van, amiket tanít. Iszonyatosan jó csapat van most ott. Sok a fiatal, jó a társaság, jól érezzük magunkat együtt. Az idősebb kollégákat is jól bírom. Jó emberek, a szó minden értelmében. Nagyon szeretem ezt a társulatot. Van benne összetartó erő. Remélem, hogy nem fogok csalódní.

Nem volt nehéz döntés egy pár hónapos gyerekekkel Egerből Budapestre költözni?

Nem. Meg sem fordult a fejemben, hogy csak azért Egerben maradjak, mert van egy kicsi gyerekem, és ott biztosan kapok fizetést. Nem volt kérdés, hogy onnan eljövünk, annyira méltatlan volt az a hercehurca.

Mindenképp közsínházba akartál menni, társulatba tartozni?

Igen. A szabadúszás egy kisgyerek mellett nagyon rizikós. Amikor szabadúszó vagy, akkor mindent el kell vállalni, és az is benne van a pakliban, hogy nem fizetnek, meg az is, hogy éjszaka dolgozol. Egy színész élete amúgy is nehezen egyeztethető össze a gyerekeveléssel. Hogy este nem én fektetem, nem vagyok ott... Hála a jó Istennek, hogy a gyerekem egy csodálatos személyiség, mindenhez tud alkalmazkodni.

Gyakorlatilag a színpadon élt, amíg meg nem született, hiszen majdnem végigjártad a kilenc hónapot. Mennyi idős is most?

Tizennégy hónapos. Bekerült egy bölcsibe, amit imád. Volt már olyan, hogy sírt, de nem sokszor, fél perc után már megy homokozni. És nagyon jól alszik éjszaka, amiért hálás vagyok... A szüleim Újfehértón élnek, sajnos nem tudnak annyit segíteni, mint amennyit szeretnének. Viszont a húgom itt lakik, és szinte a pótanyja a gyerekeknak, rengeteget vannak együtt. Van egy csodálatos barátnőm, Cseh Judit, aki hihetetlenül ért a gyerekekhez. Szerencsére a párom is sokat segít.

Ilyen szempontból mázli, hogy nem kap-tál a Vígben azonnal három főszerepet.

Ezt így is beszéltük meg. Abban egyeztünk meg, hogy egy bemutatóm lesz, de végül kettő lett. De nem bánom. A Színházcsináló nem volt annyira megterhelő, amikor pedig elkezdődtek a *Lovakat lelövik, ugye?* próbái, már elég nagy volt a gyerek.

A színházba nem szoktad bevinni?

Élvezi, amikor bent van, de azt érzem, a gyerekek nem oda való. Én úgy nem tudnék élni, mint Kaposváron a nagy korszakban, hogy a gyerek ott nőtt fel a büfében meg a takarásban. Azt nem akarom. De abban sem hiszek, hogy a gyerek otthon legyen az anyukájával három évig. Az első hat hónapban igen. De utána szerintem fárasztó, nemcsak az anyának, hanem a gyerekeknek is. Mi úgy nőttük föl vidéken, hogy ott voltak a nagyszülők, a testvérek, az unokatestvérek, ott volt a kert, ahova kiraktak minket, szinte egymást neveltük fel. A bölcsis néni szokta mondani, hogy gyerekeknek gyerek mellett a helye. Teljesen igaza van: látom a gyerekeket, hogy élvezzi a saját korosztályának társaságát. Érdekes és nagyon jó dolog ez az anyaság. Sok mindent megtud az ember a világról és magáról. Furcsa ránézni a világra egy gyerek szemével.

Neked ez megy?

Persze. Muszáj is. Nehéz elhinni, hogy ez a kis pocok mindjárt járni és beszélni fog. Olyan érzés, mint amikor fölülpsz egy repülőgépre, és képtelenségnek gondolod, hogy ez az óriási vasszerkezet a levegőbe emelkedik. Pedig tudod, hogy föl fog szállni.

Rick Zsófi

A Színház-és Filmművészeti Egyetemet 2003-ban végezte el Máté Gábor és Horvai István tanítványaként. Színházi gyakorlatát az Örkeny Színházban töltötte, ahol olyan szerepekben mutatkozhatott be, mint A tanítvány Ionesco Különórájában, Mrs. Martin A kopasz énekesnőben, Bianca Shakespeare Makrancos hölgyében. 2004-től két évadon át immár a színház szerződöttség tagjaként alakított Csehov-, Brecht-, Kleist-, Molnár-, Kárpáti-hősnőket. 2006-ban az egri Gárdonyi Géza Színházhoz szerződött, ahol a klasszikusok mellett zenés feladatok is várták. 2011. augusztusától a Víg-színház tagja. Színházi szerepei mellett filmvászonon is láthattuk a Szerelemtől sújtva, a Jött egy busz és A nyomozó című filmekben.

A lovakat lelövik, ugye? (fotó: Dömölky Dániel)